Profetul Isaia – Mărturisirea și chemarea sa

Profetul Isaia – Mărturisirea și chemarea sa

"Vai de mine! pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate" Isaia 6.5

Isaia, fiul lui Amoț, a fost unul dintre cei mai mari profeți ai Vechiului Testament, dacă nu cumva chiar cel mai mare. Prin expresii frumoase și poetice, el Îl prezintă în mod repetat pe Mesia al lui Israel: genealogia Sa, nașterea Sa, viața Sa, lucrarea Sa, suferințele și moartea Sa, învierea Sa, lucrarea Sa printre neamuri și gloria Împărăției Sale viitoare. Un alt lucru izbitor care îl caracterizează pe Isaia este felul în care el anunță veștile bune, fie că este vorba de chemarea la curățirea de păcate, fie că este vorba de chemarea la a bea fără plată din izvoarele harului (Isaia 1.18; 55.1).

Pentru ca cineva să aprecieze și să proclame altora harul, trebuie ca el însuși să guste că Domnul este plin de har. Este necesar de asemenea ca un astfel de om să-și cunoască în mod profund păcatul și nevrednicia. Isaia a făcut parte din această categorie. Vedem cum, în primele cinci capitole ale cărții sale, el pune în lumină păcatele lui Israel. Ei erau „un popor plin de nelegiuire, sământă de răufăcători, fii stricați“ (Isaia 1.4). Păcatul lor era ca cel al Sodomei (Isaia 3.9). Apoi, în capitolul 5, profetul rostește șase „vai“-uri cumplite, în care denunță păcatul lor.

În capitolul 6 vedem ceva diferit. Profetul schimbă expresia „vai de ei!“ în expresia „vai de mine!“. Aceasta era o lucrare necesară în sufletul lui Isaia. Pentru a putea denunța păcatele altora, el trebuie să-și vadă mai întâi propriul păcat în prezența lui Dumnezeu, la fel cum Petru, care tocmai fusese restabilit de Domnul, i-a acuzat pe iudei că se lepădaseră de Hristos, lucru de care el însuși se făcuse vinovat puțin mai înainte (Fapte 3.14). Cunoașterea harului primit l-a făcut de asemenea capabil pe apostol să-i întărească pe alții (Luca 22.32).

„Ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor!“ Și unul dintre serafimi a zburat spre mine și avea în mâna lui un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: „Iată, acesta s-a atins de buzele tale, și nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.“ Isaia 6.5-7

Probabil că acest eveniment, care descrie chemarea lui Isaia la slujba de profet, a avut loc mai înainte de primele cinci capitole. În această scenă minunată, Isaia primește o revelație a sfințeniei și a gloriei Domnului. Serafimii își acopereau ochii și picioarele și strigau unii către ceilalți, proclamând sfințenia întreită a lui Dumnezeu, „Domnul Oștirilor“, iar gloria Lui umplea întreg pământul (versetul 3). Scena l-a mișcat profund pe Isaia și ea avea să ofere caracterul slujirii sale profetice de mai târziu. Este interesant de remarcat că, potrivit apostolului Ioan, Cel pe care Isaia L-a văzut aici era Domnul Isus Hristos (Ioan 12.41).

Efectul sfințeniei și al gloriei Domnului asupra lui Isaia a fost imediat. Așa cum am văzut, răspunsul său a fost de a-și mărturisi starea de păcat: „Vai de mine!“. Ne amintim din nou de Simon Petru, care, într-o anumită ocazie, dându-și seama de atotputernicia Domnului Isus, demonstrată prin autoritatea Lui asupra creației, a spus: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt om păcătos!“ (Luca 5.8). Iov a experimentat și el acest lucru, atunci când ochiul său L-a privit pe Domnul și când a mărturisit: „Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă“ (Iov 42.6).

Dumnezeu însă a purtat de grijă de ceea ce era necesar pentru ispășirea păcatului celor care cred în El. În cazul lui Isaia vedem că un cărbune aprins, luat de pe altar, a fost pus pe buzele profetului de către serafim. Altarul este o imagine a lucrării de la cruce a lui Hristos, împlinită spre gloria lui Dumnezeu.

"Și am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?“. Și eu am zis: „Iată-mă, trimite-mă!“. Și El a zis: „Mergi!“. Isaia 6.8,9

Isaia era acum într-o stare potrivită pentru a da curs chemării lui Dumnezeu de a se adresa poporului. Își văzuse starea adâncă de păcat și o mărturisise în prezența gloriei Domnului. Declarația divină cu privire la el fusese: „Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit“ (versetul 7), iar acest lucru fusese făcut prin ceea ce simboliza lucrarea împlinită a lui Hristos.

Misiunea încredințată lui în acest capitol a fost una cu un caracter al judecății, însă, pe măsură ce citim profețiile sale, vedem că subiectul multora dintre ele este mântuirea (numele lui Isaia înseamnă „mântuirea lui Iahve“). Este evident că Isaia a avut o chemare dublă: una de a denunța păcatul și apostazia poporului Israel (și a națiunilor), iar cealaltă de a duce un mesaj de har și de mântuire. Bineînțeles, numeroasele profeții mesianice sunt intercalate în ambele aspecte ale chemării sale; însă nu a existat niciun alt profet care să proclame într-un mod atât de deplin subiectul mântuirii. Acest lucru este dovedit de faptul că orice evanghelist adevărat a predicat cel puțin o dată din Isaia, carte care oferă un bogat material pentru vestirea mântuirii.

Trebuie subliniat, de asemenea, că este imposibil să separăm experiența personală a lui Isaia și mărturisirea făcută de el de chemarea și de mesajul său. Așa cum am văzut, profetul a fost adânc smerit în prezența gloriei Domnului, iar cuvintele sale au fost: „Vai de mine!“. Apoi, experimentând harul curățitor al lui Hristos, el a fost făcut potrivit pentru chemarea sa. Acest lucru este adevărat pentru orice slujitor adevărat al Domnului și, într-adevăr, pentru orice creștin care are dorința de a-și sluji Stăpânul. El ne oferă puterea morală de a denunța păcatul într-un duh de har și, în același timp, de a declara cu putere remediul lui Dumnezeu cu privire la el.